

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 50/07-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva „na spravodlivý súdny proces i proti priet'ahom v súdnom konaní“ postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 372/93 a jeho rozsudkami zo 7. februára 2000 a z 19. septembra 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 CoD 24/05-493 z 30. mája 2005 a jeho opravným uznesením z 18. júla 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. M. K. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2007 doručená sťažnosť PhDr. M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva „na spravodlivý súdny proces i proti priet'ahom v súdnom konaní“ postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 372/93 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkami zo 7. februára 2000 a z 19. septembra 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len

„krajský súd“) č. k. 8 CoD 24/05-493 z 30. mája 2005 a jeho opravným uznesením z 18. júla 2005.

Zo sťažnosti vyplynulo, že sestry sťažovateľa sa žalobným návrhom podanom okresnému súdu v napadnutom konaní domáhali vyrovnaní dedičských podielov po ich nebohom otcovi. V dedičskom konaní po poručiteľovi totiž poľnohospodársku pôdu prevzal sťažovateľ. Sťažovateľ „od začiatku tohto sporu“ tvrdil, že „žalobkyne boli z majetku otca uspokojené ešte počas jeho života, čo obsiahlym dokazovaním bolo aj preukázané“, preto považoval predmetnú žalobu za neopodstatnenú. „Celkovo spor od apríla 1993 do 30. 5. 2005 trval 12 rokov“, preto sťažovateľ poukázal aj na to, že v danom konaní došlo aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Rozsudkom zo dňa 7. februára 2000 okresný súd potvrdil vlastníctvo žalobkyniam k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. 191 v kat. úz. K. a týmto rozhodnutím riešil aj prejudiciálnu otázku, či došlo k vyrovnaní dedičských podielov ešte za života poručiteľa. Tento rozsudok bol rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 85/02-373 z 18. februára 2002 sčasti potvrdený a sčasti zmenený, ale aj zrušený vo výroku.

Okresný súd napokon v napadnutom konaní (aj v zrušenej časti) vydal 14. septembra 2004 rozsudok č. k. 7 C 372/93-463, ktorým boli vyrovnané ďalšie dedičské podiely po nebohom M. K. Uvedené rozhodnutie bolo rozsudkom krajského súdu z 30. mája 2005 č. k. 8 CoD 24/05-493 potvrdené, pričom vo veci bolo ešte 18. júla 2005 vydané opravné uznesenie.

Sťažovateľ je presvedčený o tom, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 372/93 a rozsudkami, ktorými bolo toto konanie právoplatne ukončené došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a jeho práva na spravodlivé súdne konanie, preto svoju sťažnosť uzavrel, že:

„Žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach, aby sťažnosť proti Okresnému súdu Michalovce prešetril, rozhodnutia vzal späť a Rozsudok Okresného súdu Michalovce číslo 7 C 372/93 zo dňa 7. 2. 2000 zrušil a následne i Rozsudok OS Michalovce číslo č. 7 C 372/93 zo dňa 14. 9. 2004 ako i rozsudok KS Košice číslo 7 C 732 zo dňa

30. 5. 2005 a vec vrátil na nové rozhodnutie neskorumpovanému, nezávislému a nestrannému súdu. Zároveň žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach, aby mi bolo priznané 350.000,- Sk z dôvodu prietahov v súdnom konaní, dlhodobého stresu, ktorý mi spôsobil nemoc ako i náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 372/93 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a jeho rozsudkami zo 7. februára 2000 a z 19. septembra 2004 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 8 CoD 24/05-493 z 30. mája 2005 došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu zo 7. februára 2000 č. k. 7 C 372/93-296 v časti, v ktorej bol súdom druhého stupňa potvrdený, resp. zmenený nadobudol právoplatnosť 6. augusta 2002.

Rozsudok okresného súdu zo 14. septembra 2004 č. k. 7 C 372/93-463 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 30. mája 2005 č. k. 8 CoD 24/05-493 a v spojení s predmetným opravným uznesením nadobudol právoplatnosť 1. augusta 2005.

Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o poslednom účinnom opravnom prostriedku, ktorý zákon na ochranu práva poskytuje. Pretože napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 1. augusta 2005, predmetná sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu v čase (19. februára 2007), keď už dávno uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že z obsahu sťažnosti síce vyplýva, že sťažovateľ v predmetnej veci podal aj podnet na podanie mimoriadneho dovolania Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, avšak podanie tohto podnetu nemožno považovať za taký prostriedok nápravy, ktorý predlžuje lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 56/04).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2007